అసూయ - అనసూయ

"గురువుగారూ! కైలాసానికి కొంచెం కిందుగా తిరుగుతూ వుంటుందే ఒక శాటిలైటు. దాంట్లోంచి ఒక పాత తెలుగు సినిమా పాట వస్తుంటే విన్నాను. ఎందుకె రాధా ఈ సునసూయలు, అంటాడు ఎ.ఎమ్.రాజా అనే ఒక గాయకుడు. ఈ సునసూయలు అంటే ఏమిటో శెలవిస్తారా?" అని అడిగాడు చిన్నముని.

శౌనకుడు పకపకా నవ్వి "ఈ సునసూయలు ఆ సునసూయలు అంటూ వుండవు నాయనా! రెండు మాటలు సంధించిన పదమది. ఈసు, అసూయలను కలిపితే ఈసునసూయలు అయింది" అన్నాడు.

"ఓహో! అర్థమయింది లెండి" అన్నాడు చిన్నముని తలవూపుతూ.

"ఆ విషయం పై మీరొక ఎన్నారై కథ చెబితే ఎలా వుంటుందంటారు!" అడిగాడు శుకమహర్షి సూతుడ్ని.

సూతుడు సాలోచనగా తల పంకించి, దూరదృష్టితో ఒకసారలా చూసి, ఇలా అన్నాడు. "అలాగే. అమెరికాలో అనసూయ అనే ఒక గొప్ప కళాకారిణి, ఈ అసూయకు ఎలా గురయిందో చెబుతాను... "అని, కథ ఎలా మొదలు పెడదామా అని ఆలోచిస్తూ, ఒక్క క్షణం మౌనం వహించాడు.

నైమీశారణ్యంలోని సర్వ జంతుజాలమూ, మునిపుంగవులూ, అంతా సర్దుకు కూర్చుని, నిశ్శబ్దంగా సూతుడి కథా కాలక్షేపం కోసం ఎదురు చూడసాగారు.

సూతుడు గొంతు సవరించుకుని, కథ మొదలు పెట్టాడు.

"అనగా అనగా అమెరికాలో ఒక మధ్య సైజు నగరం. పేరేదయినా కావచ్చు. ఎందుకంటే ఇలాంటి కథలు చాలా చోట్ల జరుగుతాయి కనుక. ఆ ఊళ్ళో ఒక తెలుగు అసోషియేషన్. ఆ అసోషియేషన్లో నాలుగేళ్ళ క్రితం నలభై కుటుంబాలు, ఈ ఆరేడేకిల్ కాలంలో ఆరు వందల కుటుంబాలు వున్నాయి. రెండేళ్ళ క్రితం అనసూయ, ఆమె భర్త

రామకృష్ణ ఉద్యోగరీత్యా ఆ వూరికి వచ్చారు. పువ్వు పుట్టగానే పరిమళిస్తుందని, అనసూయ గొప్పగా పాటలు పాడుతుందనీ, అటు కర్ణాటక సంగీతంలోనూ ఇటు లలిత సంగీతంలోనూ కూడా దిట్ట అనీ తెలిసింది. లోకల్ తెలుగు అసోషియేషన్ ప్రెసిడెంట్ ఆవిడ్నికలిసి రాబోయే తెలుగు ఉగాది కార్యక్రమంలో పాడవలిసిందిగా కోరాడు.

ఆ ఉగాది కార్యక్రమంలో కీ బోర్డ్ మీద చక్కటి మ్యూజిక్ అందిస్తూ అనసూయ ఇరవై నిమిషాలు ప్రేక్షకుల్నిమంత్రముగ్ధుల్ని చేసింది. క్లాసికల్, సెమీ క్లాసికల్, లలిత సంగీతం, సినిమా పాటలు, అన్నిట్లోనూ అవలీలగా పాటలు పాడి, తెలుగువారినందర్నీ సంతోషపరిచింది"

"అయ్యా-మీరు ఆవిడ తన విద్వత్తుతో తెలుగువారి "నందరినీ" ఆనంద పరిచింది అని ఒహ బహువచనం వాడారు కదా. ఒక తెలుగువాడు ఇంకొక తెలుగువాడిలోని గొప్పతనాన్ని భరించలేడు అన్నది తరతరాల నగ్నసత్యం. మరి ఈ తిరకాసేమిటో శెలవీయరూ!" అడిగాడు చిన్నముని.

తన తెల్లటి గడ్డాన్ని సుతారాంగా నిమురుకుని, చిరునవ్వు నవ్వి సూతుడు కథ కొనసాగించాడు.

"వస్తున్నాను నాయనా! ఆ విషయానికే వస్తున్నాను. ఆ వూరి తెలుగువారిలో నలుగురు పెద్దమనుష్యులున్నారు. వాళ్ళకి కాస్తో కూస్తో పాడటం వచ్చు అనుకుంటారు కనుక, ఇక్కడా అక్కడా, అడపా దడపా, కాసినో కూసినో పాటలో గీటలో పాడుతూ వుంటారు. అలాటి మన తెలుగువారికి ఇంకో తెలుగావిడ ముఖ్యంగా వాళ్ళకన్నా చాల బాగా పాడే తెలుగావిడ రంగప్రవేశం చేసేసరికీ, సహజంగా కొంచెం భాధ – ఒత్తు భాధ – వేసింది. అందరు జాతీయుల్లా ఆవిడనీ, ఆవిడ ప్రావీణ్యాన్నీ మనస్ఫూర్తిగా ఆహ్వానించి వుంటే బాగుండేది. కానీ పాపం తెలుగువాళ్ళు కదా మరి, వాళ్ళకి ఆ పనిచేయటం సాధ్యం కాలేదు.

ప్రతి ఆదివారం ఆవిడ ముగ్గురు నలుగురు పిల్లలకి శాస్త్రీయ సంగీతం నేర్పుతుండేది. ఏదో వ్యాపారపరంగా కాకుండా, ధనాపేక్ష లేకుండా తనకు తెలిసిన శాస్త్రీయ సంగీత జ్ఞానాన్ని, కొంతమందికయినా పంచిపెట్టడమే ధ్యేయంగా చేస్తున్నది ఆవిడ. త్వరలో ఆ పిల్లల, పిల్లల తల్లిదండ్రుల మన్ననలు కూడా పొందింది. అది చూసి ఆ నలుగురూ.... "

"ఇంతకీ ఎవరండీ ఆ నలుగురూ.... దుష్టచతుష్టయంలాగా!" అని అడిగింది చెట్టు మీద కోయిల, తనూ చక్కటి గాయని కనుక.

శుకమహర్షి నవ్వాడు. "వాళ్ళ పేర్లు మనకి అవసరమా? ఎవరయితేనేం.....సాటి తెలుగువాళ్ళు పైకొస్తుంటే తొక్కేయాలనుకునే వాళ్ళు.. ఓర్వలేనివాళ్ళు"

సూతుడు నవ్వాడు. "అవును. వాళ్ళ పేర్లు మనకి అనవసరం. అయినా ఈ కథకి అవసరం కనుక, వాళ్ళకి పేర్లు పెట్టుకుందాం. నలభై ఏళ్ళుగా పాటలుపాడుతున్నాననీ, తనో గొప్ప గాయకుడిననీ గర్వపడే పెద్దమనిషి పేరు హారుడు. ఉప్పుకప్పురంబు నొక్క పోలిక నుండు అనే పద్యాన్ని రాగయుక్తంగా పాడగలిగిన అతని పేరు సంహారుడు అందాం. మిగతా ఇద్దరూ జోగినాథం, భోగినాథం అని వంధిమాగధులు. హారుడికీ సంహారుడికీ వెన్నపూసే మహానుభావులు, వెన్నుపూస లేని మహాశయులు. వీళ్ళతో పాటు ఈ కథలో తెలుసుకోవలసిన పాత్రలు ఇంకో రెండు వున్నాయి. పాడటంలో ప్రవేశం లేకపోయినా మంచి సంగీతం విని ఆనందించగలడు కనుక అతన్ని ఆనందరావు అందాం. అలాగే కాస్తో కూస్తో వీణ వాయించ గలదు కానీ, తను నేర్చుకున్న దానికన్నా నేర్చుకోవలసిందే చాల వుందనుకుని అన్ని సంగీత కార్యక్రమాలకీ తప్పక వెళ్ళి సంగీతంలోని మెళుకువలను నేర్చుకునే ఆవిడ పేరు భారతి. భారతి సంగీత ప్రియులందర్నీ నెలరోజుల కొకసారి తన ఇంటికి ఆహ్వానించి సంగీత విభావరిలా ఒక కార్యక్రమం నిర్వహించేది. సంగీతాభిమానులంతా పాల్గొని ఆనందించే కార్యక్రమమది. అనసూయ కూడా చాల ఉత్సాహంగా పాల్గొనేది. ఏరోజయినా ప్రముఖ సంగీత విద్వాంసుల గురించి గొప్పగా మాట్లాడుకునేటప్పుడు, హారుడు వాళ్ళనీ, వాళ్ళ విద్వత్తునీ చులకన చేసి మాట్లాడుతుండేవాడు. అతని మాటలకు మొదట్లో నచ్చుకున్నా, అతని మాటల తీరు అంతేనని అర్థం చేసుకుని, అందరూ ఏమీ అనకుండా వూరుకునేవారు.

ఒకరోజు ఆనందరావు అనసూయతో అన్నాడు. "చికాగోలో వెంకటేష్ అని నాకో స్నేహితుడు వున్నాడు. అతను ఇండియాలో వున్నప్పుడు, కే.వీ.మహాదేవన్‌గారి దగ్గర కొన్నాళ్ళు అసిస్టెంట్‌గా పనిచేశాడు. ఇప్పుడు అమెరికాలోనే సెటిలయిపోయాడు. అతనూ మీరూ కలిసి ఒక చక్కటి సంగీతం గ్రూపుని తయారు చేస్తే బాగుంటుంది కదూ...."

అనసూయ నవ్వింది. "నాకు అటు ఉద్యోగం. ఇటు ఇంటి పని. సమయం దొరుకుతుందని అనుకోను" అన్నది.

"సమయం దొరకటమంటూ వుండదు. మనం కల్పించుకోవాల్సిందే. కొన్ని ప్రయారిటీస్‌ని మార్చుకుంటే బోలెడంత టైమ్. మీకు చక్కటి గాత్రం ప్రసాదించాడు దేవుడు. అటువంటి సుమధుర గాత్రాన్ని వృధాచేయకండి. నాలాటి సంగీతాభిమానులను నిరుత్సాహ పరచకండి!"

అనసూయ భర్త రామకృష్ణకి ఆ మాటలు నచ్చాయి.

"అవును అనసూయా! నీకు అండగా నేను నిలబడతాను. ఆనందరావుగారిలాటి

వారి సహకారం వుండనే వుంది"

భారతి కూడా, అదే మాట రెండు మూడుసార్లు అనటంతో అనసూయ వెంటనే ఒప్పుకుంది.

భారతి ఇంతకు ముందు వాళ్ళువున్న వూళ్ళో వుండే, తనకి తెలిసిన సుధాకర్ అనే ఒక గాయకుడిని అనసూయకు పరిచయం చేసింది. సుధాకర్ శ్రావ్యంగా పాడతాడు. అతని పాటలు అనసూయనూ, రామకృష్ణనూ, ఆనందరావుని ఆకట్టుకున్నాయి. అలా ఆరంభమయింది సరాగమాల అనే ఆ మ్యూజిక్ గ్రూప్. ముఖ్య గాయకులు అనసూయ సుధాకర్ అయితే, సంగీత దర్శకుడు వెంకటేష్.

అనసూయ పిల్లలకి సంగీతం నేర్పి ఎంతో డబ్బులు సంపాదిస్తున్నదని ప్రచారం సాగించిన చతుష్టయానికిదో పెద్ద దెబ్బ కొట్టింది. అయినా సరాగమాల ఏదో సరదాగా పెట్టిన మంగళహారతుల గ్రూపుగా కొట్టిపారేశారు వాళ్ళు.

సరాగమాల మొట్టమొదటి సంగీత కార్యక్రమం ఆ ఊళ్ళోని తెలుగు అసోషియేష న్ ద్వారా ఇవ్వాలని అనసూయ అభిలాష పడింది. తెలుగు అసోషియేషన్ ప్రెసిడెంట్ కూడా ఆ కార్యక్రమం ర్వహించటానికి అంగీకరించి, అనసూయని రిహార్సల్స్ చేసు కోమని చెప్పాడు. అనసూయ తన ఖర్చుతో అందర్నీ ఆ ఊరికి వారాంతాల్లో రప్పించి రిహార్సల్స్ మొదలు పెట్టింది. రిహార్సల్స్ జోరుగా సాగుతున్న సమయంలో వాళ్ళ ప్రోగ్రాం కాన్సిల్ చేశామని ఫోన్ చేశాడొక కార్య నిర్వాహక సభ్యుడు.

అది విని అనసూయతో పాటూ అందరూ నిర్ఘాంత పోయారు. అనసూయ ఫోన్ కాల్ని అందుకున్న అధ్యక్షుడు "మీ కార్యక్రమం రద్దు చేయాలని మా కమిటీ నిర్ణయిం చింది" అని చావు కబురు చల్లగా చెప్పాడు.

"ఎందుకని? కారణం ఏమిటో చెబుతారా?" అని అడిగింది అనసూయ.

"అది కాన్ఫిడెన్షియల్. చెప్పకూడదని మా కమిటీ నిర్ణయించింది" అన్నాడతను. వాళ్ళనాన్న ఇండియాలో ఎమ్మెల్లేట మరి.

"అదేమిటి. మన అసోషియేషన్ కాన్స్టిట్యూషన్ ప్రకారం, అంతా ఓపెన్ బుక్ పాలసీ కదా..." అన్నది భారతి.

"అది అంతే" అన్నాడు ఎంఎల్ఏ సుపుత్రుడు.

అలా ఆ సరాగమాల కార్యక్రమానికి ఆదిలోనే హంసపాదం పడింది" ఆగాడు సూతుడు, సరయూ నదిలో స్వేచ్ఛగా ఈదుతున్న రెండు తెల్లటి హంసల్ని చూస్తూ.

"హరుడో, సంహారుడో అడ్డం పడి వుంటారంటారా?" అడిగాడి చిన్నముని అమాయకంగా.

సూతుడు నవ్వి అన్నాడు "అని వేరే చెప్పాలా! వాళ్ళ అసూయ ఆ కార్యక్రమాన్ని అలా రద్దు చేసింది. జోగినాథం ప్రెసిడెంట్‌కి పూసిన వెన్న ఆ పని చేయించింది!"

అనసూయ నిరుత్సాహ పడిందే కానీ, పట్టుదల మాత్రం వదలలేదు. సరాగమాల కార్యక్రమాన్ని మొదటిసారిగా డల్లాస్‌లో నిర్వహించింది. వెంకటేష్ సంగీత సారథ్యంలో అనసూయా సుధాకర్‌లు పాడిన పాటలు అందర్నీ బాగా ఆకర్షించాయి. దాని తర్వాత హ్యూస్టన్, అట్లాంటా, లాస్ ఏంజెలెస్ మొదలైన నగరాల్లో ప్రదర్శనలిచ్చారు. ఆటా, తానాలాటి సంస్థలు కూడా సరాగమాల ప్రదర్శనలని నిర్వహించాయి. అంతే కాదు, మొట్టమొదటిసారిగా ఉత్తర అమెరికాలో ఒక తెలుగు సీడీని సరాగమాల తరఫున రిలీజ్ చేశారు. ఆ సీడీ మీద వచ్చే ఆదాయాన్ని ఒక అనాథ పిల్లల ఆశ్రమానికి ఇచ్చారు కూడాను.

కాకపోతే హరుడూ, సంహారుడూ, వాళ్ళ చెంచాలిద్దరూ అసూయతో చచ్చిపోతున్నారని తెలియని అనసూయ, హరుడ్ని ఆయన వయసుకి గౌరవమిచ్చి, పూర్తిగా నమ్మింది. హరుడు కూడా ఎక్కడా బయటపడలేదు. పైకి చాల సన్నిహితుడిలా, శ్రేయోభిలాషిలా కనిపించాడు.

అమెరికాలో జరిగే తెలుగు ప్రపంచ మహాసభల్లో, సంగీతంలో ప్రావీణ్యంవున్నవారికిచ్చే బహుమతి కోసం అనసూయని ప్రతిపాదించాలని అనుకున్నాడు ఆనందరావు. ఆ విషయమే హరుడితో అన్నాడు.

"అవును. చాల చక్కటి ఆలోచన. నేనావిడ్ని నామినేట్ చేస్తాను. దానికి వేరే ఇద్దరినించీ ఆ నామినేషన్ని సపోర్టు చేస్తూ ఉత్తరాలు కావాలి. జోగినాథం, భోగినాథాల దగ్గర అవి తీసుకుంటాను" అన్నాడు హరుడు ప్రోత్సాహమిస్తూ.

"ఇదంతా అనసూయకి తెలియకుండా చేద్దాం. ఒక్కసారిగా ఆశ్చర్యపరిస్తే బాగుంటుంది" అన్నది భారతి.

"అలాగే. మీకు అనసూయ గురించి కావలసిన సమాచారమంతా నేను ఇస్తాను" అన్నాడు రామకృష్ణ.

తర్వాత వారం రోజుల్లో హరుడికి ఫోన్ చేశాడు ఆనందరావ్.

"ఆ నామినేషన్ కాగితాలు ఆ మరుసటి రోజే పంపించాను. జోగినాథం, భోగినాథం కూడా వాళ్ళ కాగితాలు అవార్డు కమిటీకి పంపించేశారు. ఇక కమిటీ వాళ్ళ నిర్ణయం కోసం ఎదురు చూడటమే!" అన్నాడు హరుడు.

ప్రపంచ తెలుగు మహాసభలు మొదలయాయి కానీ అనసూయ పేరు బహుమ

తులు అందుకునే వాళ్ళ పేర్లలో లేదు.

"ఎక్కడో పొరపాటు జరిగింది. అవార్డుల కమిటీ వాళ్ళు అనసూయకి బహుమతి ఇవ్వకూడదని నిర్ణయించుకుని వుంటారు. వాళ్ళు బహుమతి ఇవ్వకపోతే కొంపలేమీ అంటుకుపోవు" అన్నాడు హరుడు కోపంగా అందరితోనూ.

భారతి అవార్డుల కమిటీకి ఫోన్ చేస్తానంటే, సంహారుడు వారించాడు.

"అనసూయలాటి గొప్ప వ్యక్తికి బహుమతి ఇవ్వటానికి వాళ్ళకి అర్హత లేదంతే. వాళ్ళని దేబిరిస్తూ అడగాల్సిన అవసరం లేదు మనకి" అన్నాడు.

అప్పుడే భారతికి కొంచెం అనుమానం వచ్చింది. ఆమాటే ఆనందరావ్‌తో అంది.

"అనసూయని మనమే నామినేట్ చేయాల్సింది. అనవసరంగా పెద్దమనుష్యులనుకుని వీళ్ళకి చెప్పాం!"

ఆనందరావ్ ఆ మాటలకు వెంటనే ఆశ్చర్య పోయినా కాసేపట్లో తేరుకుని, సాటి తెలుగువాళ్ళని తొక్కేసే తెగులువాళ్ళు ఎలా వుంటారో అర్థం చేసుకుని, తన ముక్కు మీద తన వేలే వేసుకుని హౌరా అని అనుకున్నాడు.

"ఏడ్చేవాళ్ళని ఏడవనీ... నవ్వే వాళ్ళ అదృష్టమేమని ఏడ్చేవాళ్ళని ఏడవనీ.. అని కొన్ని దశాబ్దాల క్రితం- "నవ్వితే నవరత్నాలు" అనే తెలుగు సినిమాలో ఒక పాట వుంది. అలాగే ఏడ్చే వాళ్ళని ఏడవనీ... వాళ్ళకి ఆ అవకాశం ఇద్దాం!" అన్నది భారతి కసిగా.

"అయితే ఈ సునసూయలు ఇంత పని చేస్తాయంటారా గురువుగారూ?" అడిగాడు చిన్నముని, కథకు అడ్డు వస్తూ.

"ఈ సునసూయలు కాదు. ఈసునసూయలు. ఎన్నిసార్లు చెప్పాలి?" అని శౌనకుడు విసుక్కున్నాడు.

శుకమహర్షి లేచి నుంచుని, ఒకసారి కాళ్ళు ఝాడించుకుని, ఒద్దికగా కూర్చుని "అవును నాయనా! ఈ అసూయా ద్వేషాలు మానవుల్ని దహించేస్తాయి. విచక్షణా జ్ఞానాన్ని హరించేస్తాయి" అన్నాడు.

"ఈ కథ ఇంతటితో సమాప్తం కాలేదు. మరి కొంచెం దూరం నడిచి, ఒక చిన్న మలుపు కూడా తిరిగింది" అన్నాడు సూతుడు.

"మలుపు తిరిగిందా? అదేమిటో చెప్పండి గురువుగారూ! నాకు మలుపులంటే ఇష్టం" అన్నది చెట్టు మీద కోయిల, తన సుమధుర కంఠంతో.

సూతుడు కథ చెప్పటం కొనసాగించాడు. "మరుసటి సంవత్సరం సంహారుడు, ఆ వూరి తెలుగు అసోషియేషన్‌కి ప్రెసిడెంట్ అయాడు.

ఉగాది కార్యక్రమాలు పెద్ద ఎత్తున చేయాలని ప్రయత్నం చేస్తున్నారు కమిటీ వారు.

మే నెలలో సిన్సినాటీలో ఇవ్వబోయే సరాగమాల కార్యక్రమం సందర్భంగా మాట్లాడదామని అనసూయ, సుధాకర్‌కి ఫోన్ చేసింది.

"మీకో మాట చెప్పాలి. మీ వూరినించి సంహారుడుగారు నాకివాళ ఫోన్‌చేశారు, ఉగాదికి వెంకటేష్‌తో కలిసి మీ ఊళ్ళో ఒక ప్రోగ్రాం ఇవ్వమని"

"వెరీగుడ్! అలాగే ఇద్దాం. అయినా ఆయన నాకేమీ చెప్పలేదే.." అన్నది అనసూయ సాలోచనగా.

సుధాకర్ ఒక్క క్షణం తటపటాయించాడు. "ఆయన మీకు చెప్పరు. చెప్ప వద్దని నాతో అన్నారు కూడాను"

"అదేమిటి?" ఆశ్చర్యపోయింది అనసూయ.

"నన్నూ వెంకటేష్‌నీ, వేరే ఇంకొక గాయనిని కలుపుకుని ప్రోగ్రాం ఇమ్మన్నారు. మిమ్మల్ని వద్దన్నారు. మా ఊరి దగ్గర్లోనే ఒకావిడ వుంది, కల్యాణి అని. ఆవిడ మంగళహారతులు పాడుతుందికానీ, మీ లాగా ప్రొఫెషనల్ సింగర్‌కాదు. అయినా ఆవిడతోనే కలిసి పాడమంటున్నారు"

అనసూయకు తల తిరిగిపోయింది. "అయితే మీరేమన్నారు. ఒప్పుకున్నారా?" అని అడిగింది నీరసంగా.

"మిమ్మల్ని మన ట్రూపులో నించి తొలిగిస్తే, ఆయన మామూలుగా మనకిచ్చేదాని కన్నా ఎక్కువ డబ్బులిస్తానన్నారు"

"మీరేమన్నారు?" అనసూయ.

"ఆలోచించి చెబుతానన్నాను" అన్నాడు సుధాకర్.

అనసూయ మనసు విరిగిపోయింది. ఇక మాట్లాడలేక ఫోన్ పెట్టేసింది.

జరిగిన విషయమంతా భారతికి చెప్పింది. "నేను ఎంతో కష్టపడి ఇంత పైకి తెచ్చిన సరాగమాలని నాశనం చేయటానికి చూస్తున్నారు. మమ్మల్ని విడగొట్టి వీళ్ళు బావుకునేదేమిటో అర్థంకావటం లేదు. నేను ఆ రోజు కార్యక్రమానికి వెళ్ళి ప్రొటెస్ట్ చేస్తాను" అన్నది అనసూయ, కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరుగుతుండగా.

భారతి అన్నది. "ఆపని మాత్రం చేయకు. రోడ్డు మీద ఏనుగు వెడుతుంటే కుక్కలు మొరుగుతాయి. ఇదీ అంతే. సిగ్గుపడాల్సింది నువ్వు కాదు. వాళ్ళు. నీకు టాలెంటుంది. వాళ్ళకి లేదు. నువ్వు ప్రోగ్రాంకి వెళ్ళి, దర్జాగా ముందు సీట్లో కూర్చో. అందరికీ తెలుసు సరాగమాల నీ బ్రైన్ ఛైల్డ్ అని. దాని వెనక నీ దూరదృష్టి, కష్టం వున్నాయని.

[illegible] చెప్పులో క్రొత్తవర్ణం వుంటుంది"

ఆనందరావ్ వెంకటేష్‌కి ఫోన్ చేసి క్షమాపణ కోరుకున్నాడు. సంహారుడు వెంకటేష్‌తో కూడా [illegible] సుధాకర్‌కి చెప్పినట్టు [illegible] తెలిసింది"

"మరి మలుపేమీ కథలో?" [illegible]

"సూతుడు [illegible] ప్రోగ్రాము [illegible] సంగీత వారి కార్యక్రమం [illegible] చెప్పాడు. [illegible] వుందని [illegible] చెప్పాడు. [illegible]

ఈ కార్యక్రమం గురించి ముందే ప్రకటించినందువల్ల [illegible] చెప్పడం [illegible] [illegible]

"నేను ఒప్పుకుంటాను. మీరు అతనికి అపాలజీ చెప్ప గలిగితే" అన్నాడు వెంకటేష్. [illegible] సంహారుడికి" కథ చెప్పటం [illegible] వాడు సూతుడు.

"[illegible] అక్కడితో కథ [illegible]" అడిగింది [illegible].

"అమెరికాలో కంచి ఎక్కడుందమ్మా [illegible] కాన్సాస్ సిటీకో వెళ్ళిపోతుంటుంది" అన్నాడు [illegible] కుంటూ.